

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: J. N., zastoupen JUDr. Ivanem Hejlem, advokátem se sídlem Vyšehradská 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. MD-13051/2022-160/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 13 A 27/2022-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl Magistrátem hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 12 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť při předjíždění nákladního vozidla zabrzdil své vozidlo, ačkoliv ještě nebyl plně zařazen v jízdním pruhu. Tímto jednáním zavinil dopravní nehodu. Magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a současně uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Městský soud však žalobci nepřisvědčil. Správní orgány měly k dispozici situační plánek z místa nehody, protokol o nehodě v silničním provozu, záznamy o výpovědích účastníků dopravní nehody, oznámení o přestupku ze dne 27. 12. 2020 a fotodokumentaci z místa nehody od policie a žalobce, dle soudu měly tudíž správní orgány dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci. Podrobněji se touto námitkou nezabýval, neboť ji vyhodnotil jako obecnou. Žalobce také poukázal na skandální a formalistický přístup policie. Ten měl

spočívat v chování policistů na místě dopravní nehody a v závěru, že byly provedeny dechové zkoušky u obou řidičů, ačkoliv tomu tak nebylo. Městský soud uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že policie používá standardizované protokoly o dopravní nehodě. Proto je pravděpodobné, že neprovedla dechovou zkoušku, ačkoliv měla. Protokol to však jako podpůrný důkaz nečiní nevěrohodným. Sami účastníci nehody nadto uvedli, že jde o chybu v protokolu. Další chyby neuvedli. Taktéž nevyvstaly pochybnosti o věrohodnosti policistů. Magistrát měl také žalobce ubezpečit, že za dané důkazní situace mu nezbude, než ve věci rozhodnout tak, že se mu nepodařilo zjistit viníka dopravní nehody. Právní zástupce žalobce a oprávněná úřední osoba se údajně dohodli, že pokud by se tento přístup změnil v neprospěch žalobce, tak bude právní zástupce telefonicky kontaktován, neboť byl připraven si nechat na vlastní náklady zpracovat znalecký posudek. Městský soud však uvedl, že tato informace neplyne z protokolu o ústním jednání. Rozhodnutí magistrátu tak nemůže být překvapivé. Jestliže byl žalobce překvapen rozhodnutím magistrátu, mohl nechat znalecký posudek vypracovat pro odvolací řízení. To však neučinil. Svá tvrzení navíc žalobce nijak neprokázal. S ohledem na to, že podstatné skutečnosti žalobce uvedl v žalobě, městský soud nepovažoval za nezbytné provádět jeho výslech. Rozhodnutí žalovaného není formalistické, jak namítal žalobce. Městský soud uzavřel, že ze správního spisu vyplynulo, že viníkem dopravní nehody je právě žalobce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel měl na základě ústního sdělení oprávněné úřední osoby legitimní očekávání, že správní řízení bude zastaveno s ohledem na nemožnost zjistit pachatele, resp. viníka dopravní nehody. Jednoznačným viníkem nehody je řidič vozidla, které do něj narazilo při předjíždění. Jestliže byl stěžovatel ujištěn o výsledku řízení, upravil k tomu odpovídajícím způsobem svou procesní strategii a nenavrhoval vyhotovení znaleckého posudku. Ústní jednání s oprávněnou úřední osobou nemohlo být z povahy věci protokolováno. Pokud ano, znamenalo by to předjímáný výsledek. Toto jednání však není možné ponechat „ve vzduchoprázdnu“. Správní orgány navíc preferovaly výpověď druhého z účastníků nehody. Proto stěžovatel navrhoval, aby jej městský soud vyslechl. Napadený rozsudek je navíc nepřezkoumatelný, neboť městský soud převzal odůvodnění žalovaného. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, a současně, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě. Uvedl, že žádná „dohoda“ mezi oprávněnou úřední osobou a stěžovatelem ze spisu nevyplývá. Naopak v protokolu o ústním jednání je uvedeno, že zástupce stěžovatele nic nenavrhuje a toto stvrzuje svým podpisem. Žalovaný se dále ztotožnil se závěry městského soudu co do výslechu stěžovatele. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal a jako nedůvodnou ji zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

pokračování

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je však také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační soud upozorňuje, že stěžovatel nespecifikoval důvody, pro něž považuje kasační stížnost za přijatelnou. To však neznamená, že by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti bez dalšího odmítl pro nepřijatelnost.

[7] Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti vychází kasační soud i po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb. nadále z ustálených kritérií, které vyslovil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. V něm dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V projednávané věci kasační soud neshledal podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve světle výše uvedených kritérií.

[9] Stěžovatel ve velice obecné rovině namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelná jsou taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelný je také rozsudek, ve kterém soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Podle Nejvyššího správního soudu však takovými vadami napadený rozsudek netrpí.

[10] Stěžovatel pak rekapituluje důvody uvedené v žalobě, ačkoliv tyto námitky již vypořádal městský soud. Pokud jde o zjišťování skutkového stavu, lze odkázat na již existující judikaturu, podle níž postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, nebo rozsudek ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 470/2018-35). Pokud má správní orgán za to, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, nemusí již další dokazování provádět (viz např. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Správní orgány vyšly z obsahu spisu, z nějž skutečnosti tvrzené stěžovatelem dovodit nelze. Současně nelze též hovořit o legitimním očekávání, neboť to může být stěží založeno poznámkou oprávněné úřední osoby, která navíc není zachycena v listinné podobě a založena ve spisu. K podmínkám pro existenci legitimního očekávání se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze

dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45. Na tomto závěru by pak nemohl nic změnit ani výslech stěžovatele. Povinností soudu řádně odůvodnit přijetí či odmítnutí důkazních návrhů účastníků se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudcích ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 7 As 164/2016-38. Pokud jde o tvrzení, že stěžovatel navrhoval výslech druhého z účastníků nehody, pak lze shrnout, že nenavrhoval. V žalobě jsou pouze návrhy výslechu samotného stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel ve své kasační stížnosti nepřednesl žádné námitky, které by představovaly podstatný přesah jeho vlastních zájmů. Z výše uvedeného plyne, že podstatný přesah musí být dán tím, že je třeba vyslovit právní názor k určitému typu případů. V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal obecnější dopad řešených právních otázek nad rámec konkrétního případu.

[12] S ohledem na výše uvedené již Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě věcného, byť zjednodušeného, posouzení případu, a proto se na rozhodování o náhradě nákladů řízení neuplatní § 60 odst. 3 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, pak soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné nevznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu